
הגדה
של
פסח
אפיקים

Insert to AFIKIM

ויאמר שאול אל דוד לך ויהוה יהיה עמך.
ויקח מקלו בידו ויבחר לו חמשה חלקי אבנים
מן הנחל וישם אותם בכלי הרועים אשר לו ובילקוט
וקלעו בידו ויגש אל הפלשתי. וילך הפלשתי הלך
וקרב אל דוד והאיש נשא הצנה לפניו. ויבט
הפלשתי ויראה את דוד ויבזהו. ויאמר הפלשתי
אל דוד הכלב אנכי כי אתה בא אלי במקלות
ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו. ויאמר הפלשתי
אל דוד לכה אלי ואתנה את בשרך לעוף השמים
ולבהמת השדה ויאמר דוד אל הפלשתי אתה בא אלי
בחרב ובחנית ובכידון ואנכי בא אליך בשם יהוה
צבאות אלהי מערכות ישראל אשר חרפת. היום הזה
יסגרך יהוה בידי והכיתיך והסירתי את ראשך
מעליך ונתתי פגר מחנה פלישתים היום הזה לעוף
השמים ולחית הארץ. וידעו כל הקהל הזה כי לא
בחרב ובחנית יהושיע יהוה כי ליהוה המלחמה ונתן
אתכם בידנו. וישלח דוד את ידו אל הכלי ויקח
משם אבן ויקלע ויך את הפלשתי אל מצחו ותטבע
האבן במצחו ויפל על פניו ארצה. וירץ דוד ויעמד
אל הפלשתי ויקח את חרבו וישלפה מתערה וימתתהו
ויכרת בה את ראשו ויראו הפלשתים כי מת גבורם
וינסו. ויקמו אנשי ישראל ויהודה ויריעו וירדפו
את הפלשתים עד בואך גיא ועד שערי עקרון ויפלו
חללי פלשתים בדרך שערים ועד גת ועד עקרון.
ויקח דוד את ראש הפלשתי ויבאהו ירושלם.

היום

אתם

יוצאים

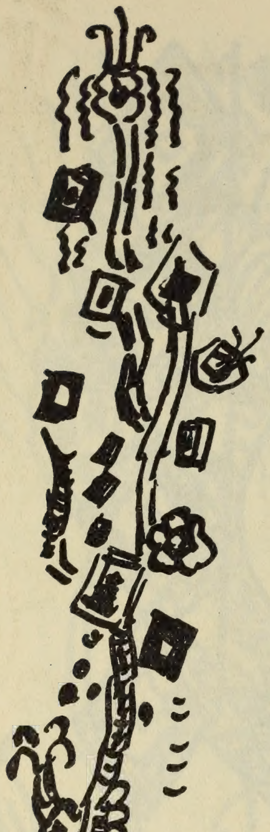
בחודש

האביב

כי הנה הסתו עבר,
הגשם חלף, הלך לו,
הנצנים נראו בארץ,
עת הזמיר הגיע וקול
התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריח

לכה דודי נצא השדה
נלינה בכפרים, נשכימה
לכרמים, נראה אם פרחה
הגפן, פתח הסמדר
הנצו הרמונים

הגשם, הגשם חלף הלך לו
עננים התפזרו ואינם,
השדות מוריקים ומשגשגים!

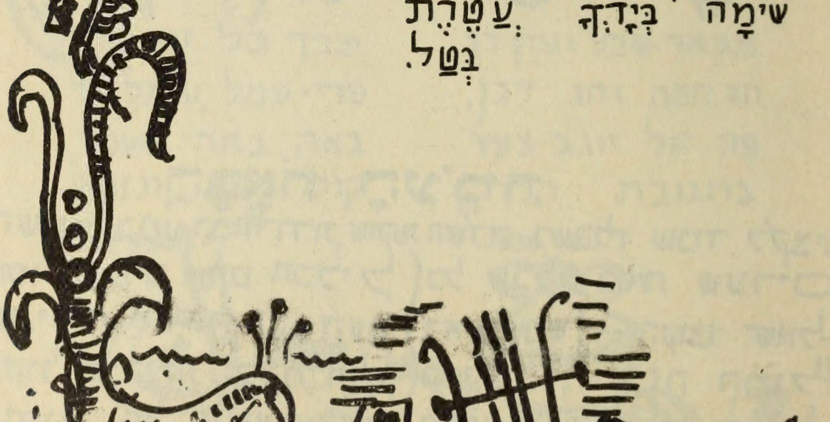

הגיע ליל פסח, כל העלם
כלו אומר הליל, כי בלילה
הזה אוצרות הטללים נפתחים.

טַל, תֵּן לִרְצוֹת אַרְצָךְ:
שִׁיתֵנוּ בְרָכָה בְּדִיצָךְ:
רֹב דָּגָן וְתִירוֹשׁ בְּהַפְרִיצָךְ:
קוֹמֵם עִיר בָּהּ חֶפְצָךְ:
בְּטַל.

טַל וְשׂוֹבַע מַלֵּא אֲסָמֵינוּ:
הַכָעֵת תְּחַדֵּשׁ יָמֵינוּ:
דוֹד כְּעֶרְכְּךָ הַעֲמֵד שְׁמֵנוּ:
גַּן רָוֶה שִׂימֵנוּ:
בְּטַל.

טַל, צַוֵּה שָׁנָה טוֹבָה וּמְעֻטֶּרֶת
פְּרִי הָאָרֶץ לְגָאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת
עִיר כַּסֻּכָּה נוֹתֶרֶת
שִׂימָהּ בְּיָדְךָ עֲטֶרֶת
בְּטַל.

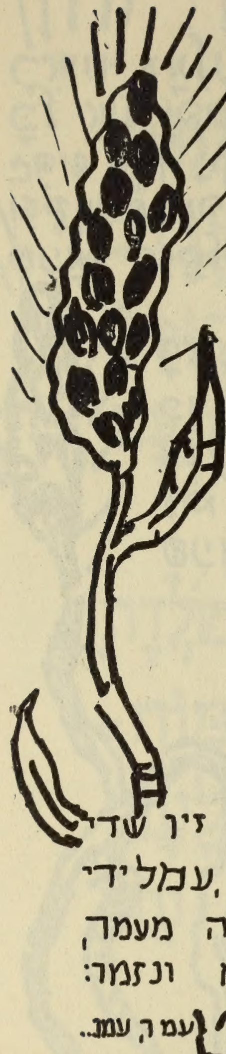

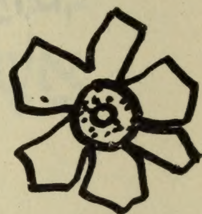
הֲבָאַת הָעֹמֶר

השמש במערב יורדת, שוקעת השדה בשבליו עומד לקציר,

כוסו השמים אדם חכליל,
מעירות יהודה נוהר העם
בקול מצהלות ובקול חליל,
תרועת גיל נישאה באויר,
קול ששון, קול רנה ושיר.

כל שבלת מאה שערים.
בא השמש? – הקוצר ישאל –
האקציר? – ובזה המגל!
חלקה זו? – יוסיף וישאל –
הן והן! – יענהו הקהל. –

המניפים: „עמר תבואה חדשה!"
המקהלים: „מהו העמר ביד ?"
המניפים: „ברכת אדמה ועמל,
עמר תבואה חדשה!"
הכל: „עמר תבואה חדשה!"
שנת תבואה חדשה
מביאה ברכת אדמה,
אסמינו-מלאו בר,
יקבינו-תירוש, יצהר!

העמר.

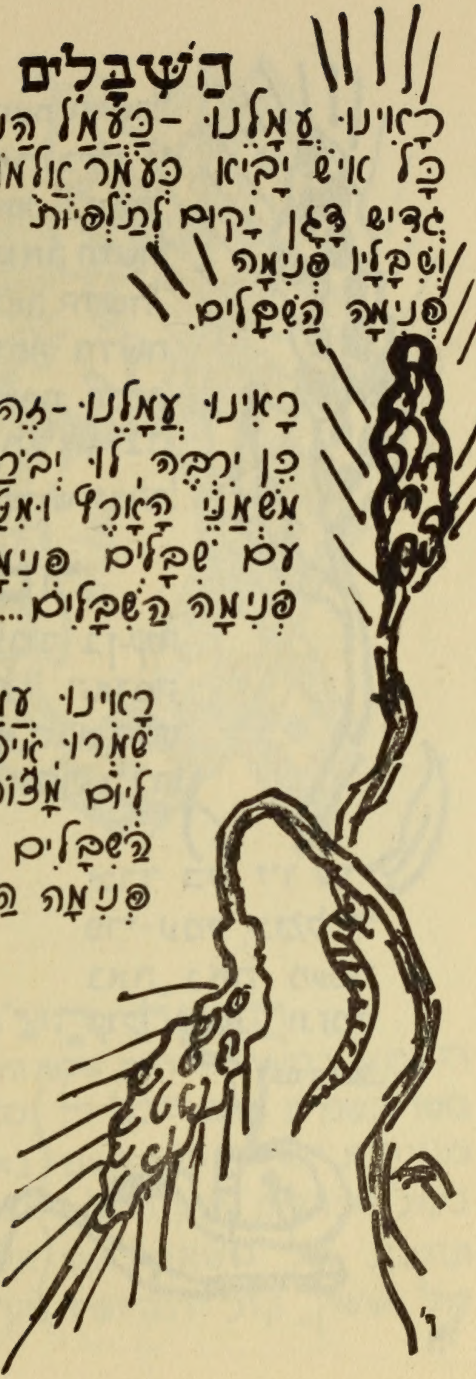
עמר, עמר בן-קמה,
זו ברכת האדמה,
הוא יובא, יובא הלום
ויונף תנופה לרום

מבאר-שבע ועדן דן
חג חטה וחג דגן,
פה יגל יוגב צעיר
בתנובת הניר.
עמר, עמר...

יברך כל זין שדי
פרי-עמל, עמל ידי
באה, באה מעמר,
קול נשא ונזמר:
עמר, עמר...

השבלים פנימה!..

ראינו עמלנו - כעמל הנאלים;
כל איש יביא כעמר אלומות
גדיש דגן יקום לתלפיות
ושבליו פנימה
פנימה השבלים.

ראינו עמלנו - מה עמל הנאלים,
כן ירבה לו יברך כפלים
משאני הארץ ומטל שמים
עם שבלים פנימה,
פנימה השבלים...

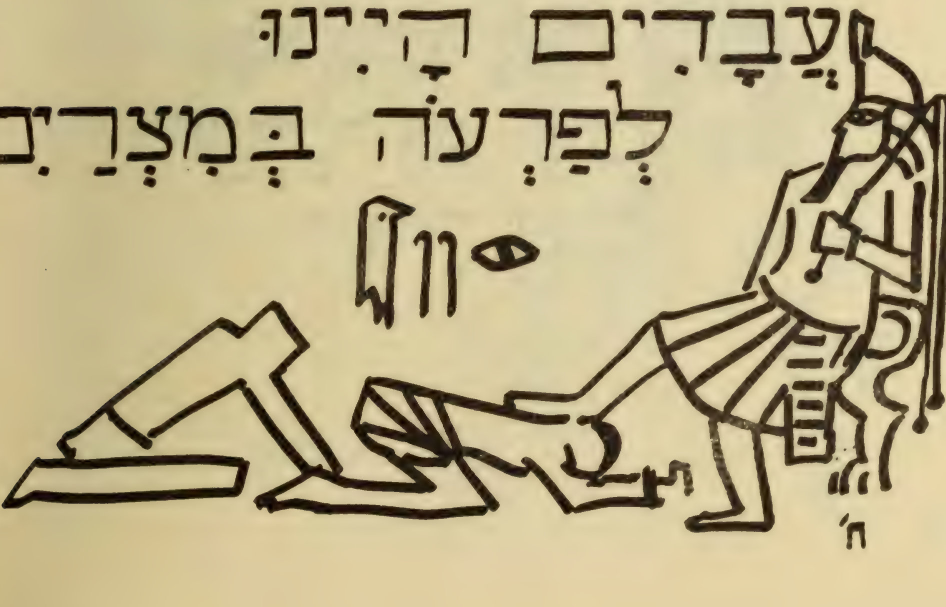
ראינו עמלנו - הוא עמל הנאלים---
שארו, איפוא, אחים, אכרי-הכפר
ליום מצור ישוע אויב וצר;
השבלים פנימה,
פנימה השבלים!---

לוי בן-אמתי (פתניה)

הֲרֵינִי מוּכָן וּמְזוּמָן
לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
יַחַד עִם כָּל יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בְּרִית-דָּמִים לוֹ עִם
הָאָרֶץ.-
שְׁבֵי צִיּוֹן, פּוֹדֵי מוֹלֶדֶת
בְּקָרְבּוֹת וּבְיִשּׁוּב נְשָׁמוֹת,-
נִשָּׂא עֵינֵינוּ לָאָרֶץ וְלָעָם
וּנְגַדְּלָה אִתּוֹ שֵׁם עַם
יִשְׂרָאֵל.

וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל אֶחָיו וְכֹל הַדּוֹר הַהוּא:
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעַצְ
מוּ בִּמְאֹד מְאֹד וַתִּמָּלֵא כָּל הָאָרֶץ אוֹתָם
וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרָיִם אֲשֶׁר לֹא
יָדַע אֶת יוֹסֵף: וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ הִנֵּה עַם
יִשְׂרָאֵל רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ: הָבָה נִתְחַכְּ
מָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי תִקְרֶאנָה מִלְ
חָמָה וְנוֹסַף גַּם הוּא עַל שׂוֹנְאֵינוּ וְנִלְחַם
בָּנוּ וְעָלָה מִן הָאָרֶץ: וַיָּשִׂימוּ עָלָיו שָׂרֵי
מִסִּים לְמַעַן עַנּוֹתוֹ בְּסִבְלוֹתָם וַיִּבֶן עָרֵי
מִסְכְּנוֹת לְפַרְעֹה אֶת פִּתֹם וְאֶת רַעַמְסֵס
וְכַאֲשֶׁר יְעַנּוּ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ: וַיָּקֻצוּ
מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבִדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּפָרֶךְ:

עֲבָדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו
וירא בסבלותם ויבקש פרעה להרג את משה
ויברח משה וישב בארץ מדין ויהי רעה צאן
יתרו. וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל
הר האלהים חרבה. וירא והנה הסנה בוער באש
והסנה איננו אכל. ויאמר משה: אסורה נא
ואראה את המראה הגדול הזה: מדוע לא
יבער הסנה? ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה
ויאמר: משה משה ראה ראיתי את עני עמי
את אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי:
ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והעליתי
את עמי בני ישראל ממצרים אל ארץ
הכנעני.

היום אתם יוצאים בחדש האביב

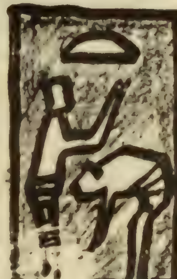
וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת בְּצֵקוֹ בְּטֶרֶם
יֶחְמָץ מִשְׁאֲרוֹתָם צְרֻרוֹת
בְּשִׂמְלוֹתָם עַל שִׁכְמָם: וַיִּסְעוּ
מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת
אֶלֶף רַגְלִי וְגַם עֵרֶב רַב עָלָה אִתָּם

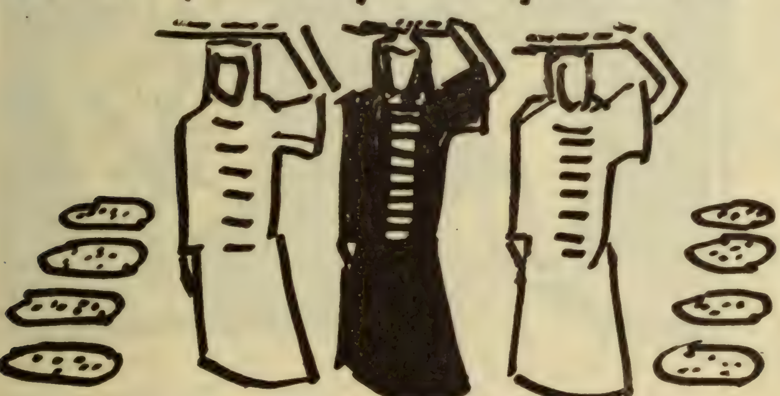
היום אתם יוצאים בחדש האביב

וַיֹּאפוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ
מִמִּצְרַיִם עֻגֹת מַצּוֹת כִּי
לֹא חָמֵץ כִּי גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם
וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם
צֵדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם:

היום אתם יוצאים בחדש האביב

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָעָם:

זָכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר
יְצָאתֶם מִמִּצְרַיִם-מִבֵּית עֲבָדִים

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם
בֵּית יַעֲקֹב - מֵעַם לֹעֵז
הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ
יִשְׂרָאֵל- מַמְשְׁלוֹתָיו
הַיָּם רָאָה - וַיָּנֹס,
הַיַּרְדֵּן - יִסֹּב לְאָחוֹר.

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם דרך
ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר פן
ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצ-
רימה: ויסב את העם דרך ים-סוף ויהפך
לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה
זאת כי שלחנו את ישראל מעבדנו וירדפו
מצרים אחריהם וישיגו אותם חונים על הים:

בשעה שבקש הקב"ה להטביע את מצרים בים, עמד עוזא, שר של מצרים, ונשטח לפני הקב"ה ואמר לפניו: רבונו של עולם, במדת הרחמים בראת את עולמך, למה אתה רוצה להטביע את בני? – מיד כנס הקב"ה כל פמליא של מעלה ואמר להם: היו דנים ביני ובין עוזא שר של מצרים. התחילו שרי האומות מלמדות סנגוריא על מצרים. כיון שראה מיכאל כך, רמז לגבריאל וטס למצרים טיסה אחת ושמט לבנה עם טיטה ותינוק אחד עמה, ששקעוהו בבנין ובא ועמד לפני הקב"ה ואמר: כך שעבדו את בני! מיד ישב עליהם הקב"ה במדת הדין וטבעם בים.

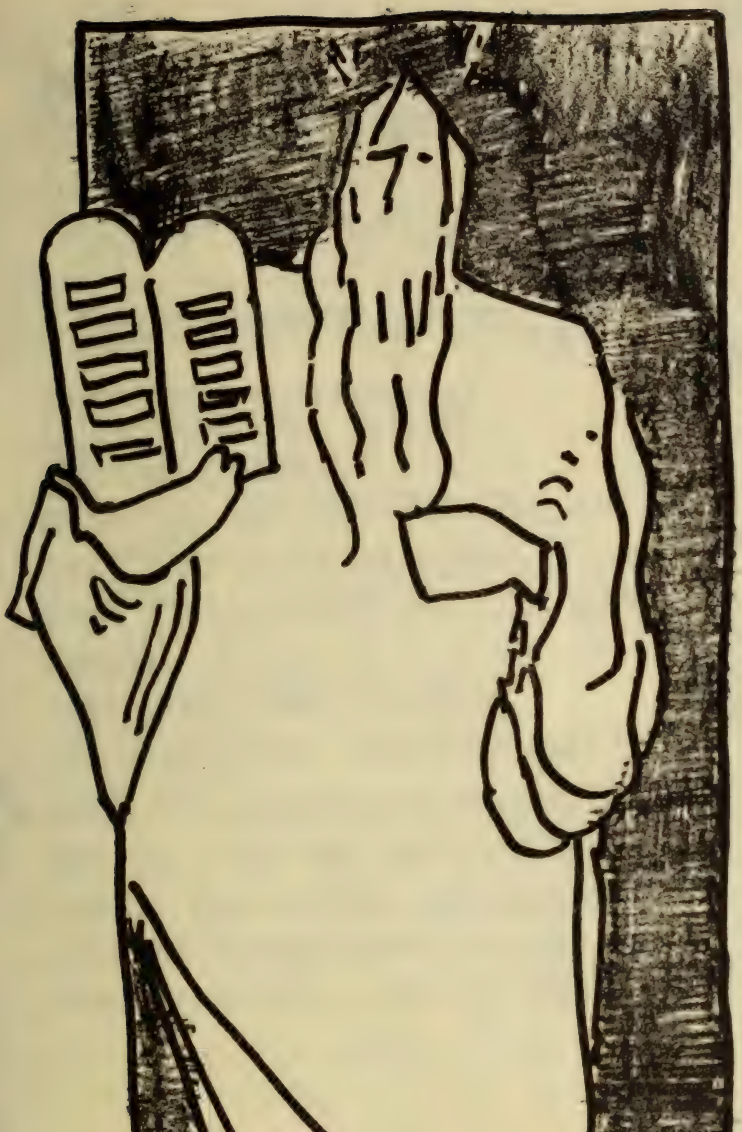
אותה שעה בקשו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקב"ה, אמר להם הקב"ה:

מַעֲשֵׂי יָדַי טוֹבְעִים בַּיָּם

וְאַתֶּם אוֹמְרִים שִׁירָה לְפָנַי...

וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר פָּארָן...

וַיְהִי העם כמתאוננים ויאמרו:
מי יאכילנו בשר, זכרנו את הדגה, אשר נאכל במצרים חנם, את הקשואים ואת האבטיחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים...
ועתה נפשנו יבשה, אין כל...
הלא זה הדבר, אשר דברנו אליך במצרים לאמר: חדל ממנו ונעבדה את מצרים, כי טוב לנו לעבוד את מצרים ממותנו במדבר. ולמה העליתנו ממצרים להביא אותנו אל המקום הרע הזה, לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות...

קוּמוּ תּוֹעֵי מִדְבָּר, צְאוּ מִתּוֹךְ הַשְּׁמָמָה,
עוֹד הַדֶּרֶךְ רַב, עוֹד רַבָּה הַמִּלְחָמָה,
רַב לָכֶם לָנוּעַ, לָנוּד בָּעֲרָבָה,
וְלִפְנֵיכֶם פְּרוּשָׂה דֶּרֶךְ גְּדוֹלָה, רְחָבָה,
כַּךְ אַרְבָּעִים שָׁנָה נַתַע בֵּין הֶהָרִים
וּבַחוֹל טָמְנוּ שִׁשִּׁים רִבּוֹא פְּגָרִים...
אַל נָא יַעַצְרוּנוּ פִּגְרֵי הַנֶּחֱשָׁלִים,
שֶׁבְּעַבְדוּתָם מֵתוּ – נִפְסַח עַל הַחֲלָלִים!
יִרְקְבוּ בִּקְלוֹנָם סְרוּחִים עַל צְרוֹרוֹתָם,
שֶׁבְּכִתְפָם נָשְׂאוּ מִמִּצְרַיִם אוֹתָם,
יִמְתַּק לָמוֹ חֲלוֹמָם, חֲלוֹם רַב בִּצְלִים,
שׁוּמִים, דּוּדִים מְלֵאֵי בְּשַׂר רַבִּים וַעֲצָמִים...
עוֹד הַיּוֹם אוֹ מָחָר יְחַלֵּק רוּחַ קָדִים
עִם הָעַיִט גּוּפַת אַחֲרוֹנִים הָעֲבָדִים...
קוּמוּ, אֵיפוֹא, נָדִים, עִזְבוּ אֶת הַשְּׁמָמָה,
אַךְ אַל יַעַל קוֹלְכֶם, הַלְכוּ עַד בִּדְמָמָה;
פֶּן צַעֲקַתְכֶם יַרְגִּיז מִדְבָּר וְנִרְדָּמָיו;
אִישׁ, וְאִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע הֵד פְּעָמָיו,
אִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע קוֹל אֱלֹהַּ דּוֹבֵר:
לֵךְ! הַיּוֹם אֶל אֶרֶץ חֲדָשָׁה אַתָּה עוֹבֵר!
לֹא, לֹא לֶחֶם קְלֹקֵל, שְׂלָו וּדְגַן-שָׁמַיִם –
לֶחֶם עֶצֶב תֹּאכַל, פְּרִי עֲמַל-יָדַיִם!
לֹא, לֹא אֹהֶל תֹּהוּ וַעֲלִיַּת שְׁחָקִים –
בַּיִת אַחֵר תִּבְנֶה! אֹהֶל אַחֵר תָּקִים!
כִּי מִלְּבַד הַמִּדְבָּר תַּחַת הַשָּׁמַיִם עוֹד לֶאֱלֹהַּ עוֹלָם גָּדוֹל וְרַב-יָדַיִם
וּמִלְּבַד יְלֵל הַיְשִׁימוֹן, דְּמִי הַצִּיָּה, תִּתְגַּשׁ תַּחַת שִׁמְשׁוֹ אֶרֶץ יָפָה-פִיָּה!

כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מְבִיאֲךָ אֶל אֶרֶץ טוֹבָה
אֶרֶץ נַחֲלֵי מָיִם, עֲיָנֹת וּתְהוֹמֹת יֹצְאִים
בַּבִּקְעָה וּבָהָר, אֶרֶץ חִטָּה וּשְׂעֹרָה וְגֶפֶן
וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן, אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וּדְבָשׁ
אֶרֶץ, אֲשֶׁר לֹא בְמִסְכֵּנֻת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם:

מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
מִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ:

הָא לַחְמָא עַנְיָא
דִּי אֲכָלוּ אַבְהָתָנָא
בְּאַרְעָא דְמִצְרָיִם

כָּל דִּכְפִין יֵיתֵי וְיֵיכוֹל, כָּל דִּצְרִיךְ
יֵיתֵי וְיִפְסַח. הָשַׁתָּא - הָכָא, לְשָׁנָה
בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. הָשַׁתָּא - עַבְדֵי,
לְשָׁנָה הַבָּאָה - בְּנֵי-חוֹרִין!

הַצְּבִי, ישראל! על-במותיך חלל;
איך נפלו גבורים!
אל-תגידו בגת, אל-תבשרו בחוצת אשקלון;
פן-תשמחנה בנות פלשתים, פן-תעלזנה בנות הערלים.
הרי בגלבע! אל-טל ואל-מטר עליכם ושדי תרומת;
כי שם נגעל מגן גבורים, מגן שאול, בלי משיח בשמן.
מדם חללים, מחלב גבורים, קשת יהונתן לא נשוג אחור,
וחרב שאול לא תשוב ריקם.
שאול ויהונתן, הנאהבים והנעימים,
בחייהם ובמותם לא נפרדו;
מנשרים קלו, מאריות גברו.
בנות ישראל, אל שאול בכינה!
המלבישכם שני עם עדנים, המעלה עדי זהב על לבושכן.
איך נפלו גבורים בתוך המלחמה
יהונתן – על במותיך חלל.
צר לי עליך, אחי יהונתן, נעמת לי מאד;
נפלאתה אהבתך לי, מאהבת נשים.
איך נפלו גבורים, ויאבדו כלי מלחמה.

שמואל ב׳ א׳

על הגפן ועל פרי הגפן
ועל תנובת השדה
ועל ארץ חמדה,
ארץ טובה ורחבה
שנחלו אבותנו
ואנו לאכל
מפריה
ולשבע מטובה
לחים!

מי יתן ראשי מים
ועיני — מקור דמעה

ואבכה יומם ולילה
חללי בת-עמי;

על ההרים אשא נהי
על נאות מדבר-קינה.

שפוך: חמתך על הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו; כי אכל את יעקב ואת נוהו השמו.

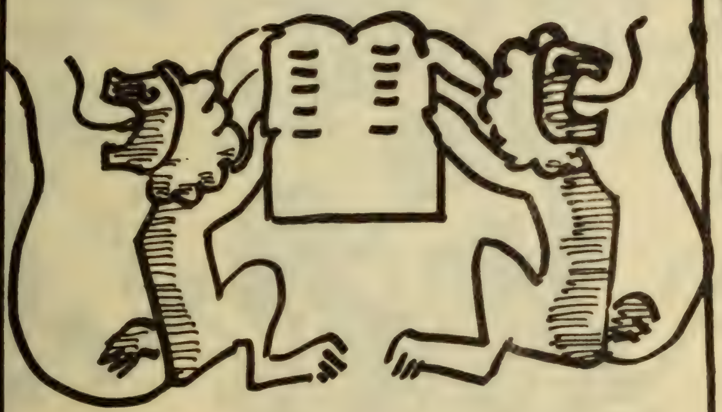
שפוך: עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם; תרדף באף ותשמידם מתחת שמי ה׳.

כי יום נקם לאדני —

יום שלומים לריב ציון.

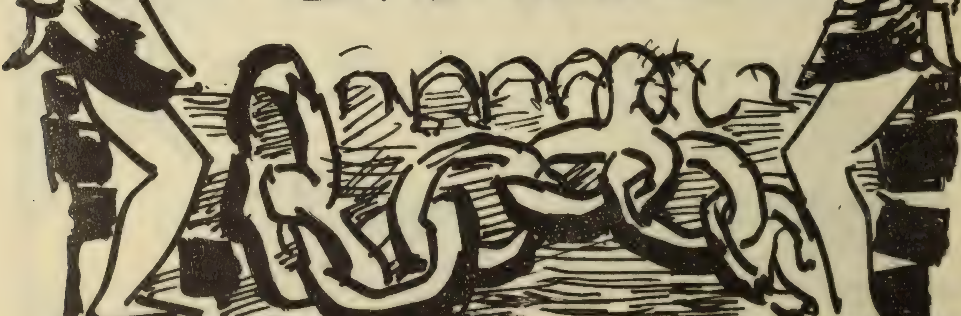
צא ולמד מה בקש
לבן הארמי ומה
בקשו האחרים
אשר שמותיהם לגיון: אכל את
יעקב והַשֵׁם טָהו, יִרְמְסו ולא
יחמלו תולעת יעקב; וכאשר
יענוהו – כן נפרץ, כי לא מָכָה
רוח ישראל; כאז, כן עתה, לא
נכחד המרי ויצר החפש עודנו
חי.

נולדנו עם הנץ החמה של האדם
המשתחרר, בכל מערכות האנושיות
שם היינו; בכל שדה קטל של
מדוכאים, בכל "יציאת מצרים" של
כל העמים וכל הדורות.

(מ. בילינסון)

והיא שעמדה
לאבותינו ולנו
שלא אחד בלבד
עמד עלינו לכלותנו
אלא שבכל דור
ודור עומדים עלינו
לכלותנו והקב"ה
מצילנו מידם

פסח!

עם שומר במשך אלפי שנים את יום צאתו מבית עבדים ודרך כל מסלות השעבוד והאנס והאינקביזיציה והשמד והפרעות נושאת האומה בלבה את הגעגועים לחפש ומביאה אותם לידי בטוי עממי, אשר לא יפסח על כל נפש בישראל, על כל נפש עניה ומרודה. —

מאבות אל בנים, דרך כל הדורות נמסר דבר יציאת-מצרים זכרון אישי שאיננו מחויר ואיננו דהה.

„בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים."

בְּכָל דּוֹר וָדוֹר חַיָּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא יָצָא מִמִּצְרָיִם.

אם קצרה ידנו מהציל לקוחים למות אנחנו, המוצלים, אחראים לשארית ישראל. אין כתפים אחרות להטיל עליהן, אין גב להתחבא מאחריו.

העובדה, כי אותנו, הנצבים כאן, העלה הגורל, גורל ישראל, אל החוף - מחיבת. אי אפשר שלא תחייב.

בגולה היה אדם מישראל מכוון פניו לקראת ציון. בציון חייב אדם מישראל לכוון פניו לסוכת ישראל הנפלת, הנפלת בכל מקום ובכל הדרכים.

בְּכָל יוֹם וָיוֹם חַיָּב אָדָם
לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּמִי
שֶׁמַּכְרִיעַ אֶת הַכַּף: לִיצִיאַת
מִצְרַיִם אוֹ לְהַאֲרָכַת הַגָּלוּת

(מדברי ברל כצנלסון)

ליל סדר פסח זה, שנת תש"ו,
הוא האחד-עשר על אדמתנו
בקבוץ אפיקים, שנה הארבע-עשרה לפרוזדור
הירדן על אדמת כנרות ואפיקיה וישקו כל רגב
צחיח, אשר חכה לגאולה. ואמרתם אחים:
תאור לנו הדרך בחג חרות זה, בליל סדר פסח,
הוא העשרים ואחד בקבוצנו - מיום היותו קבוץ
"השומר-הצעיר" מס.ס.ס.ר. מפוזר לפלוגותיו עדי
התרכזו באפיקים.

וְהוֹצֵאתִים מִן הָעַמִּים
וְקִבַּצְתִּים מִן הָאֲרָצוֹת
וַהֲבִיאוֹתִים אֶל אַדְמָתָם
וּרְעִיתִים אֶל הָרֵי יִשְׂרָאֵל
בַּאֲפִיקִים
וּבְכֹל מוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:

וַיְדַבֵּר דָּוִד אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת: כִּי אֲפָפֻנִי
מִשְׁבְּרֵי-מָוֶת, נַחֲלֵי-בְלִיַּעַל יְבַעֲתֻנִי, חֶבְלֵי
שְׁאוֹל סַבֻּנִי, קִדְּמֻנִי מוֹקְשֵׁי-מָוֶת.
וַיֵּרָאוּ אֲפִיקֵי-יָם, יִגָּלוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל.

וישב יהודה וישראל לבטח, איש תחת
גפנו ואיש תחת תאנתו
מדן ועד באר-שבע כל ימי שלמה

קרב יום, אשר הוא לא יום ולא לילה;
הוי, תאיר באור יום חשכת הלילה;
שומרים הפקד לעירך
גם ביום וגם בלילה.

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה:

יום ליבשה נהפכו מצולים
שירה חדשה שבחו גאולים
הטבעת בתרמית רגלי בת-ענמית
ופעמי שולמית יפו בנעלים
דגלי כן תרים על הנשארים
ותלקט נפזרים כמלקט שבלים

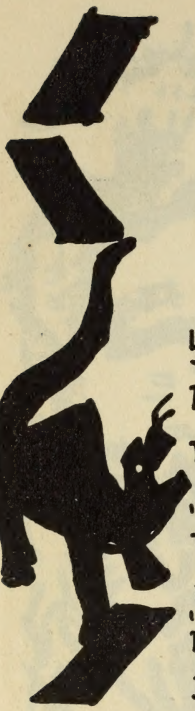
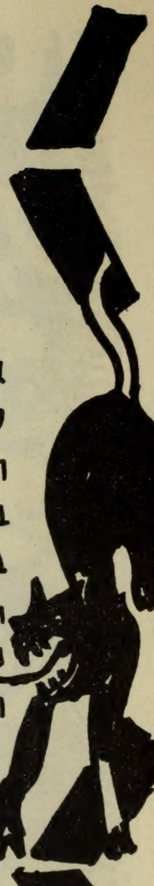
פסח בת-קול ישמע ממרומים
ישראל נושע תשועת עולמים
פסח לעתיד!

פסח טפס בצריו להחרימה
ובני ישראל יוצאים ביד רמה
פסח מצרים!

פסח ישע ותעצום שלום
בשמחה תצאו ובשלום.
פסח לעתיד!

חד-גדיא.

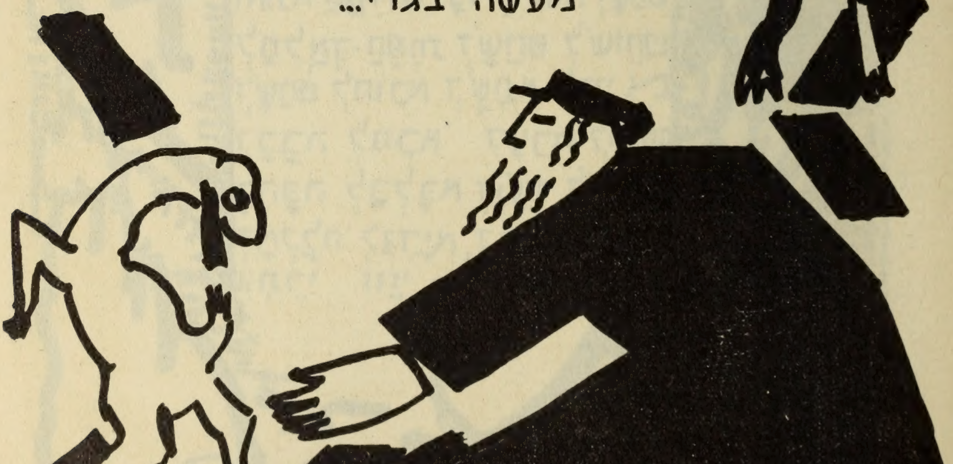
מעשה בגדי, מעשה בגדי
שמעו, אבות, בנים,
יהיה, גדולים, מוסר לכם
תענוג לכם, קטנים, חד-גדיא!

אבינו הזקן הלך
לשוק לפני שנה
וגדי לבן, יפה וצח
בשני זוזים קנה;
בא החתול הגוגן
ויארב בגיא,
נעץ בגדי את צפרניו
ויטרפנו חי.

כעס הכלב על חתול
אשר שפך הדם
בקצף התנפל עליו
ויחנקהו שם,
אך המקל ששם עמד
רגז מאד על זה,
על כלב זה קפץ פתאם
ויחבטו יפה.

מעשה בגדי...

חַד · גַּדְיָא
חַד גַּדְיָא דְּזַבִּין אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי
וְאָתָא שׁוּנְרָא וְאָכְלָה לְגַדְיָא
וְאָתָא כַּלְבָּא וְנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא
וְאָתָא חוּטְרָא וְהִכָּה לְכַלְבָּא
וְאָתָא נוּרָא וְשָׂרַף
וְאָתָא מַיָּא וְכָבָא לְנוּרָא
וְאָתָא תוֹרָא וְשָׁתָה לְמַיָּא
וְאָתָא הַשּׁוֹחֵט וְשָׁחַט לְתוֹרָא
וְאָתָא מַלְאַךְ־הַמָּוֶת וְשָׁחַט לשׁוֹחֵט
ואתא הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ הוּא וְשָׁחַט
לְמַלְאַךְ־הַמָּוֶת דְּשָׁחַט לְשׁוֹחֵט
דְּשָׁחַט לְתוֹרָא דְּשָׁתָא לְמַיָּא
דְּכָבָה לְנוּרָא דְּשָׂרַף לְחוּטְרָא
דְּהִכָּה לְכַלְבָּא דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא
דְּאָכְלָה לְגַדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא
בִּתְרֵי זוּזֵי — חַד־גַּדְיָא.

אפיקים

דפוס ה. לנגר ת.א.